

Andreas historie (9 år gammel)

Andreas historie viser hvordan fosterforeldre kan hjelpe skolebarn som har en seksuell utagering, ved å være ærlig, kjærlig, sette tydelige grenser og være en talsmann for traumebevisst terapi.

Andrea liker å lese sammen med fosterfar. En dag når hun satt på fanget hans begynte hun og gni seg opp og ned skrittet hans.

Sjokkert og forferdet skyver fosterfar Andrea bort fra seg og sier hardt til henne "kom deg ut herfra!"

Andrea løper inn på rommet sitt hulkende, "hvorfor hater alle meg?" mens hun febrilsk pakker kofferten sin.

Bakgrunn

Andrea har to brødre som er 18 mnd og 4 år eldre enn henne. Alle de tre barna ble hentet ut av hjemmet på grunn av alvorlig omsorgssvikt fra deres deprimerede og rusavhengige mor.

- Flere år etter at barna var plassert i fosterhjem forsøkte mor å få tilbake omsorgsretten til barna. Hun klarte å holde seg på matten lenge nok til at barnevernet aksepterte helgebepesøk med overnattinger men så fikk hun tilbakefall, begynte å ruse seg igjen og ble borte i flere uker. Retten gav moren endelig avslag på søknaden om å få omsorgsretten tilbake når Andrea var 7 år.

Fra 1 års alderen til 7 års alderen bodde Andrea og brødrene i samme fosterhjem. Fosterforeldrene var veldig konservative og fosterfar var dominerende overfor sin kone og streng og autoritativ overfor Andreas brødre. Andrea hadde et nært forhold til fosterfar og så ut til å unnsnippe den tøffe behandlingen brødrene fikk. Barna ble flyttet fra dette fosterhjemmet og plassert i et fosterhjem med mulighet for adopsjon når ekteskapet til de daværende fosterforeldrene begynte å rakne.

Barnas neste fosterhjem brøt sammen da fostermor fant ut at Andrea og brødrene "gjorde ekle ting med hverandre." På grunn av denne upassende seksuelle atferden ble barna separert og Andre ble plassert i det nåværende fosterhjemmet.

Andreas atferd

Andrea har tilsynelatende blitt svært nært knyttet til sin nye fosterfar, men er likegyldig til fostermor. Hun liker å lese med fosterfar og lager rollespill med personer fra eventyrbøkene. Når hun blir lei seg snakker hun babyspråk eller suger på tommelen slik mindre barn gjør. Hun spør ofte etter brødrene og hvorfor hun ikke får treffe dem.

Andreas nåværende fosterhjem har to eldre gutter, 11 og 13 år gamle. Andre går ofte inn på rommene deres og ligger på gulvet. Når de ikke gir henne noe oppmerksomhet, tar hun datamusen deres og truer med å kaste den gjennom rommet eller legger seg på den slik at de må bryte den løs fra henne. Hun har også kledd av seg for dem og ledd av det.

Andreas fosterforeldre reagerer

Etter hendelsen under lesestunden forsto fosterfar at han hadde gjort Andrea lei seg og at det som skjedde ikke var hennes feil. Han gikk til rommet hennes for å unnskyldte seg.

”Det du gjorde kom overraskende på meg,” sa han. ”Jeg beklager hvis jeg såret deg. Det var ikke din skyld. Kanskje du gjorde noe som du har lært å gjøre med en annen voksen. Men det den voksne gjorde da var galt. Barn og deres mammaer og barn og deres pappaer kan klemme hverandre og holde rundt hverandre men gnir seg ikke på hverandre på den måten.”

Andrea roet seg ned og sa at hun følte seg bedre. Fosterfar klemte henne og sa, ”Jeg liker så godt lesestundene våre, og vi skal fortsette å lese bøker sammen.”

Selv om Andrea skulle ha begynt i terapi når hun var i sitt i forrige fosterhjem, ble dette glemt da hun ble flyttet til det nye hjemmet. Dagen etter hendelsen med fosterfar, møtte fosterforeldrene med saksbehandleren for å diskutere den seksualiserte atferden og mulighetene for at Andrea kunne få behandling for traumene.

Saksbehandleren arrangerte et møte med en traumebevisst terapeut som hadde erfaring med å behandle barn som hadde vært utsatt for seksuelle overgrep. I det første møtet forklarte terapeuten til fosterforeldrene at Andrea kanskje kom til å begynne å snakke om det som har hendt i fortiden. Det kan også være at fosterforeldrene må si til Andrea at det er i orden å ”si alt” nå. Terapeuten ville også guide fosterforeldrene i hvordan de skulle snakke med Andrea om de tidligere overgrepene.

Å hjelpe Andrea med å opprettholde kontakt

Andreas fosterforeldre snakket med saksbehandleren og terapeuten om at Andrea savnet brødrene sine. De kom frem til en plan om hvordan Andrea kunne holde kontakt med dem gjennom bilder, tegninger og brev frem til barnevernsarbeideren kunne lage et opplegg for samvær under tilsyn for søsknene. Fosterforeldrene foreslo ting som Andrea kunne spare og ta vare på og som hun kunne vise brødrene (”det var et fint bilde, vil du at vi skal ta en ekstra kopi så vi kan sende et til brødrene dine?”). De hjalp henne også å sende små pakker til brødrene en gang i uken. Saksbehandleren sørget for at også brødrene og deres fosterforeldre gjorde det samme til Andrea.